

Slava Tatălui și a Fiului (1)

Dragă frate,

Întrebarea ta referitoare la textul din Ioan 17,1-4 se referă și la alte locuri din aceeași evanghelie, care nu demult pe mine m-au binecuvântat și m-au impresionat în mod deosebit.

Între noi s-a spus mereu că în capitolele 11 și 12 ale evangheliei după Ioan Dumnezeu dă mărturie despre Fiul Său cu privire la slava Lui viitoare, înainte ca El, lepădat de lume, să fie înălțat pe cruce.

Prima din aceste mărturii o găsim în învierea lui Lazăr. În această lucrare minunată Marta și alți împreună cu ea au putut vedea slava lui Dumnezeu (Ioan 11,40). Caracterul divin al Aceluia care înviază morții a fost deci revelat în Persoana lui Isus aici pe pământ. Prin învierea lui Lazăr El a fost dovedit ca fiind Fiul al lui Dumnezeu, înainte ca El să Se dovedească ca atare cu putere prin propria Sa înviere (Romani 1,4). Aici găsim deci mărturia cu privire la caracterul Său ca Fiul al lui Dumnezeu.

În capitolul 12 versetele 12-16 este dată Domnului Isus a doua mărturie. Mesia al iudeilor, Iehova, al cărui Nume trebuia să fie „minunat pe tot pământul” (Psalm 8,1), mergea spre cruce, însă nu înainte ca Dumnezeu să dea mărturie în mijlocul poporului, care L-a lepădat și L-a acoperit cu insulte, despre slava Sa împărătească viitoare, și anume prin gura ucenicilor și a „copiilor și a pruncilor” (Psalm 8,2). Fără îndoială cei care au adus această laudă nu au înțeles dimensiunea laudei lor. Dumnezeu a condus totul, până în cele mai mici detalii ale acestei scene, ca să păstreze înainte de toate slava Împăratului Său, pe care voia să-L ungă peste Sion (Psalm 2,6). Despre această slavă profetul spune în Zaharia 9,9: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept, aducând mântuire, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.” Ucenicii, care la început nu au înțeles aceste lucruri, și-au amintit de ele, când Isus a fost glorificat, adică, când a fost luat în slava cerească (Ioan 12,16). Duhul Sfânt le-a adus aminte, și atunci ei au înțeles, că Unsul Domnului nu trebuia numai să fie glorificat în cer conform cuvintelor: „Slava Ta se înalță mai presus de ceruri” (Psalm 8,1), ci că El mai târziu trebuie pus pe pământ și peste toate lucrurile pe baza învierii Sale, înconjurat cu laude de popor, și anume acolo unde El a fost lepădat și răstignit.

Această scenă din Ierusalim era deci o mărturie a lui Dumnezeu pentru Unsul Său, Mesia – Împăratul lui Israel.

Același capitol 12 ne dă a treia mărturie în versetele 20-24. Unii greci dintre națiuni, care au recunoscut pe Dumnezeul lui Israel, s-au suit la Ierusalim „să se închine la sărbătoare”. Ei au rugat pe ucenici să le arate pe Isus. Domnul a răspuns: „A sosit ceasul să fie preamărit Fiul Omului” (versetul 23).

Cuvintele „a sosit ceasul”, pe care noi le găsim frecvent în evanghelia după Ioan (capitolul 2,4; 7,30; 8,20; 12,23; 13,1; 17,1), înseamnă totdeauna în această evanghelie (compară cu Marcu 14,41) ceasul crucii, însă al crucii cu privire la rezultatele ei minunate, care niciodată nu pot fi despărțite de suferințele Domnului. („Ceasul” sau „ceasul acesta” [Marcu 14,35; Ioan 12,27] înseamnă simplu crucea. „Ceasul vostru” este crucea, văzută ca lucrare a omului, a lumii și a lui satan [Luca 22,53]).

În pasajul cu care ne ocupăm, Domnul vestește deci că Fiul Omului va fi glorificat ca urmare a răstignirii pe cruce. El vestește un rezultat deosebit al morții Sale, care va deveni

vizibil mai târziu – un rezultat despre care Dumnezeu a dat deja mărturie mai înainte prin venirea unor greci. El trebuia nu numai să fie glorificat în înviere ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Mesia, ci în aceeași măsură și ca Fiu al Omului. Atunci națiunile Îl vor recunoaște. Aceasta va avea loc într-un timp viitor, când națiunile se vor întoarce la Dumnezeu pe baza mărturiei rămășiței lui Israel, și vor fi introduse în Împărăția Fiului Omului, când Domnul (Iehova) va fi pus toate sub picioarele Lui (Psalm 8,6). Aceasta a avut loc deja prin Evanghelia, care se predică astăzi printre națiuni ca urmare a morții și învierii Fiului Omului (1 Timotei 3,16). Bobul de grâu a căzut în pământ, a murit și în înviere a adus multă roadă (Ioan 12,24). Ce bucurie trebuie să fi umplut sufletul Domnului la gândul că Dumnezeu, Dumnezeul Său, Îi va da Lui ca Om aici pe pământ roada minunată a suferințelor Sale! Glorificarea Lui constă deci aici în acest loc în aceea că națiunile, aduse să aibă parte de rezultatele aducătoare de mântuire ale morții Sale, vor fi introduse în sfera binecuvântărilor care până în momentul acesta aparțineau exclusiv poporului Israel.

În contrast cu cuvintele triumfale din versetul 23 găsim în versetul 27 strigătul: „Acum sufletul Meu este tulburat”. După ce Domnul Isus, ca să zicem așa, a sărbătorit mai dinainte rezultatul crucii Sale, El Se află din nou înaintea acestei cruci. Acesta este înțelesul cuvântului „acum”. Și să nu se fi tulburat sufletul Mântuitorului la gândul că „ceasul acesta” însemna pentru El întreruperea părtășiei cu Tatăl și părăsirea Lui din partea lui Dumnezeu? (Aceste două lucruri sunt la fel de adevărate, unul ca și celălalt, însă primul este pus pe prim plan în evanghelia după Ioan și al doilea în evanghelia după Matei și cea după Marcu. Ca să evităm orice prezentare greșită, este bine să punem accentul pe faptul că jertfa lui Hristos s-a înălțat spre Dumnezeu ca o mireasmă plăcută și că Tatăl niciodată n-a fost mai mult glorificat ca în jertfa Fiului Său pe cruce. De aceea niciodată nu se spune că Tatăl a părăsit pe Fiul Său).

În privința aceasta am arătat deseori că Cuvântul spune despre Domnul: „... a suspinat ...” (Ioan 11,33), sau ca aici: „Sufletul Meu este tulburat”, sau și: „S-a tulburat în duhul Său”, însă inima Sa, locul sentimentelor Sale, niciodată nu a fost tulburată, așa cum a fost la ucenici (Ioan 14,1). Nimic nu putea, nici măcar pentru o clipă, să pălească sau să voaleze dragostea Sa – dragostea care Îl umplea și care L-a ținut ferm hotărât să meargă la cruce, fără să Se împotrivescă, fără să-Și deschidă gura, și aceasta pentru ca dorința nespus de mare a inimii Lui de a ne salva să poată fi împlinită. Însă sufletul Lui a fost tulburat până în cele mai profunde adâncimi. Putea El să dorească să piardă părtășia cu Tatăl Său, El, Cel care a savurat-o în toată veșnicia? Dragă frate, cât de mult ar trebui să vorbească conștiințelor noastre această strâmtorare îngrozitoare din sufletul lui Hristos cu privire la această despărțire, care de fapt a fost numai de trei ore în existența veșnică a Fiului lui Dumnezeu! Ne tulburăm noi mult din cauza părtășiei pierdute? Cât de multe ore, zile și deseori luni, uneori ani, trec în viața noastră fără bucuria acestei părtășii, în timp ce Domnul a spus cu privire la această scurtă întrerupere: „Acum sufletul Meu este tulburat”!

Și observă că suferințele exterioare ale crucii, cununa de spini, batjocura și faptele brutale, cuiele, potolirea setei Lui cu oțet, privirile fără inimă și lipsite de milă ale oamenilor, oricât de amar ar fi simțit El toate acestea, nu aveau nimic a face cu ceea ce a făcut sufletul Său sfânt să se tulbure. În strâmtorarea Lui El exprimă această tulburare în cuvinte emoționante, când adaugă: „Și ce voi zice? Tată, scapă-Mă din ceasul acesta?” Să roage El pe Tatăl să-Și arate dragostea față de El, Fiul Lui preaiubit, prin aceea că Îl va cruța de această singurătate și să-L salveze de la cruce? O, dragoste minunată a lui Isus! El, care ca nimeni altul știa ce prețioasă este dragostea Tatălui, și care o prețuia cum numai o inimă divină o poate face, Acela nu va

spune: „Scapă-Mă din ceasul acesta!” Nu, El nu va spune așa, căci tocmai pentru aceasta El a venit în ceasul acesta. Ce El a spus, este aceasta: „Tată, preamărește Numele Tău!” Pentru Tatăl preamărirea Numelui Său nu era altceva decât arătarea dragostei Lui pentru noi, prin aceea că El nu a scutit pe Fiul Său de singurătatea de pe cruce și prin aceea că nu L-a scăpat din ceasul acela, ci L-a dat pentru noi. Ce comori ale dragostei sunt în aceste cuvinte „Tată, preamărește Numele Tău!” În ce armonie sunt în această oră solemnă inimile Tatălui și Fiului – într-o jertfă, într-o dăruire, într-o dragoste! Și pentru cine? Pentru noi, cei lipsiți de putere, păcătoșii, cei fără Dumnezeu, dușmanii lui Dumnezeu, dușmanii lui Hristos!

Cum ar fi putut Tatăl să tacă la această desăvârșită lepădare de Sine a Preaiubitului Său, care a dat prioritate revelării dragostei Tatălui față de noi în locul revelării dragostei Tatălui față de El – cum ar fi putut Tatăl să tacă la această renunțare măreață? „Și din cer s-a auzit un glas, care zicea: ‚L-am și preamărit și Îl voi mai preamări.’” (Ioan 12,28). El a glorificat Numele Său de Tată, prin aceea că El a încredințat Fiului Său puterea învierii. Învierea lui Lazăr a fost numai un tablou slab, deoarece El l-a înviat pentru pământ; Tatăl Îl va glorifica din nou, prin aceea că El v-a învia pe Fiul Său pentru cer – pe El, dovedit cu putere ca Fiu al lui Dumnezeu prin propria Sa înviere, pe El, Cel care a fost înviat dintre morți prin slava Tatălui (Romani 1,4; 6,4). Însă, așa cum am spus, din pricina acestei slăvi trebuia ca grăuntele de grâu, care a căzut în pământ, să aducă multă roadă în înviere. Tatăl a fost preamărit nu numai în învierea lui Hristos. Dragostea Lui voia să ne dea același loc ca și Preaiubitului Lui, Urzitorul mântuirii noastre. Această înviere a Fiului ne-a adus efectiv învierea noastră: noi „am fost aduși la viață împreună cu Hristos”; noi „am fost înviați împreună cu Hristos” (Efeseni 2,5; Coloseni 3,1). Foarte curând ea va lucra învierea trupului nostru. Aceasta este „întâia înviere”.

Deci Tatăl a fost preamărit pe deplin în aceea că El a dat din dragoste pe Fiul Său pentru noi, și în aceea că El a înviat pe Fiul Său, și pe noi cu El.

Dacă Domnul îmi va îngădui, în scrisoarea următoare voi cerceta ce spune Ioan 13 cu privire la tema noastră.

Al tău cu afecțiune în Hristos

H. Rossier